

 metafora

On je **MÔJ TĚMŇÝ**
ROMEO

...no toto nie je
ľúbostný príbeh

BESTSELLEROVÉ AUTORKY PODĽA WALL STREET JOURNAL

Parker S. Huntington
L. J. Shen

metafora

MÔJ TEMNÝ
ROMEO

Parker S. Huntington
L. J. Shen

Parker S. Huntington
L. J. Shen

MÔJ TEMNÝ ROMEO

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 330. publikáciu.

Z anglického originálu *My Dark Romeo*, vydaného v roku 2023 vydavateľstvom PSH Publishing,
preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 400
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

Copyright © 2023. MY DARK ROMEO by Parker S. Huntington & L.J. Shen

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior consent of the publisher, except in the case of brief quotation embodied in critical reviews and certain other noncommercial use permitted by copyright law. This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead; events; or locations is entirely coincidental. The author acknowledges the trademark status and trademark owners of various products, brands, and/or restaurants referenced in the work of fiction. The publication/use of these trademarks is not authorized, associated with, or sponsored by the trademark owners.
The moral rights of the author have been asserted.

Cover Design: Parker S. Huntington

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-052-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-051-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-050-1 (print)

„V bozku umieram.“

William Shakespeare

Romeo a Júlia

Tento Romeo si zaslúži zomrieť.

PROLÓG

Dallas

Vždy som si myslela, že môj život je ako lúboštný román a na jeho stránkach sa ukrýva príbeh so šťastným koncom.

Nikdy mi nenapadlo, že by som knihu zaradila do zlého žánra a že by to mohol byť horor alebo aspoň mrazivý triler.

Potom do môjho sveta vtrhol Romeo Costa a strhol mi ružové okuliare.

Naučil ma, čo je to temnota.

Naučil ma, čo je to sila.

A čo je najdôležitejšie, dal mi najkrutejšiu lekciiu zo všetkých – v každom netvorovi sa ukrýva krása a na každej ruži sa nachádzajú trne.

A tiež, že príbeh lásky môže vykvitnúť aj zo zvyškov nenávisti.

1. KAPITOLA

Dallas

„Panebože, neblafovali, však? Naozaj prišiel.“
Emilie sa mi zakvačí do zápästia a zaborí mi svoje dlhé nechty do opálenej pokožky.

„Aj Oliver von Bismarck.“ Savannah natiahne ruku. „Uštipnite ma niekto.“

S potešením jej vyhoviem.

„Au, Dal. Prestaň byť taká doslovná.“

Pokrčím plecami a upriamim pozornosť na občerstvenie vedľa nás – to je ten pravý dôvod, prečo som sa dnes večer objavila na debutantskom plese.

Z krištáľového podnosu si vezmem kúsok pomelovej kôry obalenej v čokoláde, rozhrzyiem ju a vychutnávam si tento horkokyslý nektár.

Boh nebol muž.

Boh nebol ani žena.

Podľa mňa bol pravdepodobne kúsok ovocia obaleného čokoládou Godiva.

„Čo tu robia? Veď ani nie sú z juhu.“ Emilie ukradne Sab program plesu a ovieva si tvár. „A určite tu nie sú preto, aby sa zoznamovali so ženami. Obaja sú zarytí starí mládenci. Nevykašlal sa Costa minulé leto na nejakú vychytenú švédsku princeznú?“

„Aká je bežná švédska princezná?“ zamyslím sa nahlas.

„Dal.“

Kde sú portugalské koláčiky s pudingom? Sľúbili mi, že tu budú.

„Povedala si, že tu budú podávať *pastéis de nata*.“ Vytiahnem cenu útechy – kúsok gréckeho koláča melopita – a zamávam ním na Emilie. „Už nikdy ti nič neuverím.“

Jej jastrabie oči zachytia, ako si strkám dve poľské šišky do kabelky.

„Dal, nemôžeš ich schovať do kabelky Chanel. Zničíš telaciu kožu.“

Sav zúrivo strčí ruku do svojej listovej kabelky a vytiahne rúž. „Počula som, že von Bismarck sem prišiel, aby kúpil spoločnosť Le Fleur.“

Le Fleur vlastní Jennin otec. Vyrábajú prestieradlá z jemného perkálu pre päťdiamantové hotely. V ôsmej triede sme s Emilie utiekli z domu a týždeň spali v ich vzorovej izbe, kým nás nenašli otcovia.

„Načo by mu bola Le Fleur?“ Ďalej siahnem po tradičnej arabskej kunáfe, stále otočená chrbtom k mýtickým stvoreniam, z ktorých obe moje najlepšie kamarátky stratili rozum. Súdiac podľa naliehavého šepotu okolo nás neboli jediní.

Emilie vytrhne Savannah rúž Bond No. 9 a naniesie si na pery štedrú vrstvu. „Venuje sa hotelom a pohostinstvu. Vlastní malú sieť s názvom The Grand Regent. Možno si o nej už počula.“

The Grand Regent začínala ako exkluzívny rezort len pre pozvaných hostí. Potom sa rozšírila do viacerých pobočiek ako Hilton. Usudzujem, že pán pompézny pracháč nemá núdzu o peniaze. V skutočnosti je obšcenne generačné bohatstvo neoficiálnou vstupenkou na dnešnú udalosť.

V poradí tristoštvrtý kráľovský ples debutantiek v Chapel Falls je velebenou výstavou žien, ktorá prilákala každého miliardára a mega miliónára v štáte. Otcovia predvádzajú svoje dcéry po Astorskej opere v nádeji, že zatancujú *cotillion* dostatočne dobre na to, aby sa o ne uchádzali muži s rovnakou daňovou sadzbou.

Neprišla som sem, aby som si našla manžela. Otec ma už pred mojím narodením niekomu prisľúbil, čo mi pripomína diamantový zásnubný prsteň na prste. Vždy som to brala ako problém budúcnosti, až kým som pred dvoma dňami neobjavila svadobné oznámenie na stránkach spoločnosti.

„Počula som, že Romeo je pevne rozhodnutý stať sa generálnym riaditeľom otcovej spoločnosti.“ Bože, Sav o ňom stále sníva. Plánuje mu napísať stránku na Wikipédii? „Už teraz je z neho miliardár.“

„Nielen miliardár. Multimiliardár.“ Emilie pohladí prstom markízový diamant na náramku, čo je jej príznačným gestom. „A nie je to ten typ, ktorý by všetko rozhádzal na jachty a zlaté záchodové dosky alebo financovanie samoúčelných domácich projektov.“

Sav sa na nich zúfalo zahľadí cez kompaktné zrkadielko. „Myslíte, že nás predstavia?“

Emilie sa zamračí. „Nikto ich tu nepozná. Dal? Dallas? Počúvaš nás vôbec? Je to dôležité.“

Jediná vážna vec, ktorá sa tu deje, je nedostatok pečiva z krehkého cesta. Neochotne upriem zrak na dvoch mužov, ktorí prerušili hustý dav hodvábnych šifónov a dokonale uhladených drdolov.

Obaja majú aspoň stodeväťdesiat centimetrov. Vyzerajú ako obri, ktorí sa snažia vtesnať do domčeka pre bábiky. Na druhej strane, nie je na nich nič zvyčajné. Okrem výšky nemajú nič spoločné. Všetko ostatné sú arktické protiklady. Jeden je hodváb a druhý koža.

Keby som mala hádať, dvojník Kena je určite von Bismarck. Plavovlasý chlap s ostrou sánkou a so zanedbaným strniskom vyzerá ako niekto, koho by nakreslil iba ilustrátor Walt Disney. Dokonalý európsky princ so škandalózne modrými očami a s postavou rímskeho boha.

Hodváb.

Ten druhý muž je kultivovaný divoch. Hrozba odetá do obleku Kiton. Tmavé vlasy má zastrihnuté a upravené ako pravý džentlmen.

Všetko na ňom pôsobí starostlivo upravené – zámerne navrhnuté tak, aby ženám do obehu dodával smrtiace dávky sexepílu. Ostré líčce kosti, husté obočie, mihalnice, za ktoré by som riskovala väzenie, a najmraziivejšie sivé oči, aké som doteraz videla. Vlastne má také svetlé a mrazivé oči, že by nemali patriť k jeho inak opáleným talianskym črtám.

Koža.

„Romeo Costa.“ Túžobne zaznie Savannin hlas, keď prejde tesne okolo nás a zamieri k stolu vyhradenému pre VIP hostí. „Nechala by som ho, aby ma zničil tak dôkladne a pôsobivo, ako to Elon Musk urobil s Twitterom.“

„Ach, mohol by mi robiť akékoľvek ohavné veci.“ Emilie sa hrá s modrým diamantom na krku. „Ani neviem aké, ale aj tak by som na ne povedala áno.“

Je problém byť v dvadsiatom prvom storočí južanskými dievčatami, ktoré chodia do kostola, čítajú Bibliu a stále sú panny. Chapel Falls je známy dvoma vecami: po prvé, nechutne bohatými obyvateľmi, väčšinou konglomerátnymi majiteľmi významných podnikov z Georgie. A po druhé tým, že sú extrémne konzervatívni a držia svoje dcéry pod zámkom.

Tu to proste funguje inak. Prakticky ani jedna sme sa nikdy nedostali ďalej ako k pár nedbalým bozkom pred svadbou, hoci všetky už máme dvadsaťjeden rokov.

Kým moje dobre vychované kamarátky udržiavajú diskrétny pohľad, ja nemám problém okato zazeráť. Keď ich nervózny hosťiteľ vedie k stolu, obaja skúmajú okolie. Romeo Costa s nespokojným odstupom človeka, ktorý musí jesť odpadky v zadnej uličke, a von Bismarck s pobavenou a cynickou hravosťou.

„Čo to robíš, Dal? Vidia, že sa na nich pozeráš!“ Savannah takmer omdlie. Ani sa neďívajú našim smerom.

„No a?“ Zívnem si a z podnosu, ktorý sa vznáša vedľa mňa, si vezmem fľašu šampanského.

Kým sa Sav a Emilie ešte chvíľu nad nimi rozplývajú, vydám sa na cestu. Míňam banketové stoly obložené dovezenými sladkosťami, šampanským a taškami s dobrotami. Obídem ich, pozdravím rovesníkov a vzdialených rodinných príslušníkov, aj keď iba preto, aby som sa dostala k podnosom s občerstvením na opačnom konci miestnosti. Rovnako dávam pozor aj na sestru Franklin.

Frankie tu niekde je a pravdepodobne niekomu zapálila príčesok alebo prehrala rodinné bohatstvo v kartách.

Ak som ja tá lenivá dcéra s nedostatkom ambícií a množstvom voľného času, ona je v rodine Townsendovcov vyhlásenou rusalkou.

Netuším, prečo ju sem oco priviedol. Má sotva devätnásť rokov a o spoznávanie mužov sa zaujíkala ešte menej ako ja o používanie nes sterilizovaných ihliel.

Pri tom, ako kráčam v lodičkách značky Louboutin z limitovanej edície – zo zamatu s dvanásťcentimetrovými ihličkovými podpätkami z naskladaných perál a krištáľov Swarovski –, každému, kto mi stojí v ceste, venujem úsmev a pošlem vzdušný bozk, až kým nenarazím na dôverne známu tvár.

„Dal!“ Frankie ma objíme okolo ramien, akoby ma nevidela iba pred štyridsiatimi minútami, keď ma zaviazala mlčanlivosťou po tom, čo som ju pristihla, ako si do vypchanej podprsenky skrýva tequila Clase Azul. Pri objatí sa mi zaboria plastové okraje miniatúrnych fľaštičiek do prs.

„Bavíš sa?“ Zastavím ju skôr, než sa prevráti ako taká koza. „Chceš, aby som ti doniesla vodu? Advil? Zásah samotného Boha?“

Frankie páchne ako pot a lacná kolínska. A tráva.

Bože, stoj pri otcovi.

„Som v poriadku.“ Mávne rukou a obzerá sa okolo seba. „Vedela si, že je tu nejaký vojvoda z Marylandu?“

„V USA nemáme monarchiu, sestra.“ To, že von Bismarckovo priezvisko znie vymyslene, ešte neznamená, že je z kráľovskej rodiny.

„A jeho superbohatý kamarát?“ Ignoruje ma. „Obchoduje so zbraňami. To znie zábavne.“

Iba v jej ponímaní môže obchodovanie so zbraňami evokovať niečo príjemné.

„Áno, Sav a Emilie boli také nadšené, že by sa pokojne pobili aj s pumou. Zoznámila si sa s nimi?“

„Nie tak celkom.“ Frankie sa poškriabe na nose, stále skúma tanečnú sálu, pravdepodobne preto, lebo hľadá osobu, kvôli ktorej smrdí ako dieťa, ktoré bolo počaté na zadnom sedadle auta drogového dílera. „Podľa mňa ten, kto ich pozval, chcel urobiť dojem, pretože na ich stole je pečivo z krehkého cesta špeciálne pripravené milovaným pekárom zosnulej kráľovnej. Doviezli ho sem letecky priamo zo Surrey.“ Uškrnie sa na mňa. „Ukradla som jeden kúsok, keď sa nikto nepozeral.“

Stisne mi srdce. Tak veľmi ľúbim svoju sestru. Zároveň ju chcem hneď teraz zabiť.

„A neukradla si jeden aj pre mňa?“ takmer vykriknem. „Vieš, že som nikdy neochutnala pravý britský koláčik. Čo je to s tebou?“

„Ach, ešte je tam toho dosť.“ Frankie si zaborí prsty do tesného účesu a masíruje si pokožku hlavy. „Ľudia stoja v rade, aby sa s tými hlupákmi porozprávali, akoby to boli Windsorovci alebo niekto podobný. Len tam choď, predstav sa a nenútene si jeden zober. Je ich tam celá kopa.“

„Pečiva alebo ľudí?“

„Oboch.“

Natiahnem krk a pozriem sa ponad jej hlavu. Má pravdu. Zástup hostí čaká, aby mohol pobožkať prstene tých dvoch mužov. Keďže mi nie je proti srsti znížiť sa, ak za to dostanem sladkú odmenu, vyberiem sa k zhľuku ľudí, ktorí obklopujú stôl Costu a von Bismarcka.

„... *katastrofálny daňový plán, ktorý by spôsobil hospodársky chaos...*“

„... *určite, pán Costa, financie by sa dali využiť aj inak. Nemôžeme ďalej podporovať tieto vojny...*“

„... *pravda o ich nedostatku technologických zbraní? Chcel som sa opýtať...*“

Zatiaľ čo muži z Chapel Falls tárajú a nudia ich na smrť, ženy sa skláňajú, aby ukázali dekolty. Ja sa preplietam hustým davom a sledujem svoju výhru – trojposchodový podnos plný lahodného krehkého pečiva. Najskôr ležérne položím ruku na stôl. *Nič podozrivé*. Potom sa pomaly približujem k britským pochúťkam – zlatému klinču čakania.

Prstami prejdem po jednom, keď sa mojím smerom ozve uštipačný hlas.

„A vy ste kto?“

Povedal to Koža. Alebo skôr Romeo Costa. Sedí opretý na stoličke a hľadá na mňa so všetkou prívetivosťou nílkeho krokodíla. Zaujímavé je, že ľudí považujú za pravidelnú súčasť svojho jedálneho lístka.

Teatrálne pokrčím kolená. „Ach, prepáčte. Kde som nechala dobré spôsoby?“

„Určite nie na tácke s koláčikmi.“ Jeho hlas je suchý a nezaujatý.

Dobre. Náročné publikum. No *naozaj* som sa mu pokúsila ukradnúť sušienky. „Som Dallas Townsendová.“ Srdečne sa naňho usmejem a natiahnem k nemu ruku. Pozrie na ňu s odporom a toto gesto odignoruje. Jeho reakcia je úplne neprimeraná k môjmu údajnému zločinu.

„Vy ste Dallas Townsendová?“ Jeho božskú tvár poznačí nádych sklamania. Akoby čakal niekoho úplne iného. Už iba to, že niečo očakával, je pravdepodobne nadnesené. Nepohybujeme sa v rovnakých kruhoch. V skutočnosti som si na deväťdesiatdeväť percent istá, že tento muž sa pohybuje iba vo štvorcoch. Je to typ človeka s ostrými hranami.

„Posledných dvadsaťjeden rokov.“

Pozriem sa na pečivo. Som tak blízko, a predsa tak ďaleko.

„Oči mám tu hore,“ vyštekne Costa.

Von Bismarck sa zasmieja a zoberie si najväčší kus, asi aby ma nahneval. „Je milá, Rom. Úplný maznáčik.“

Maznáčik? Domáci maznáčik? Čo tým chce povedať? S veľkou nechutťou odvrátim pohľad od koláčikov a pozriem sa na Romeovu tvár. Je taký pekný. No v očiach má mŕtvy pohľad.

Nakloní sa dopredu. „Ste si istá, že ste Dallas Townsendová?“

Poklepem si po brade. „Hm, keď nad tým tak premýšľam, rada by som zmenila odpoveď na Hailey Bieberová.“

„To má byť akože vtipné?“

„Nebodaj ste to mysleli vážne?“

„Správate sa ako hlupaňa.“

„To vy ste začali.“

Z každého kúta stola sa ozve zalapanie po dychu. Romeo Costa však pôsobí skôr ľahostajne ako urazene. Posadí sa a položí predlaktia na opierky stoličky. Tento postoj – a jeho dokonale ušitý oblek značky Kiton – mu dodáva auru strohého kráľa s chuťou do vojny.

„Dallas Maryanne Townsendová.“ Barbara Alwyn-Joyová sa vrhne dopredu, aby zasiahla. Emilina mama robí na podujatí garde. Rovnako ako ostatní berie túto prácu príliš vážne. „Mala by som požiadať tvojho otca, aby ťa hneď v tejto chvíli vyviedol z plesovej sály za to, že si sa týmto spôsobom rozprávala s pánom Costom. Takto sa v Chapel Falls nesprávame.“

V Chapel Falls by každú ženu s vlastným názorom najradšej upálili na hranici.

Okázalo skloním hlavu a pritom sledujem okrúhly koláčik položený na mramore. „Prepáčte, madam.“

Nebolo mi to ľúto. Romeo Costa je čurák. Má šťastie, že sme mali publikum, inak by som mu ukázala, aká som, keď sa nekontrolujem. Obrátim sa, chystám sa opustiť priestor skôr, než spôsobím ešte väčší rozruch a tatko mi zruší kreditnú kartu bez limitu.

Vtom však Costa jednoducho musí znova prehovoriť. „Slečna Townsendová?“

Bieberová na teba.

„Áno?“

„Ospravedlnenie je namieste.“

Otočím sa na päte a pozriem naňho so všetkým hnevom, ktorý v sebe mám. „Ak si myslíte, že sa vám ospravedlním, tak musíte byť nahúl...“

„Myslel som tým, že by som sa mal ospravedlniť ja vám.“ Vstane a zapne si sako.

Aha. Aha. Desiatky očí hľadia z jedného na druhého. Nie som si istá, čo sa deje, ale myslím si, že moje šance dostať sa ku koláčiku sa práve desaťnásobne zvýšili. Takisto by som sa mala priučiť jeho talentu ovládať sa a byť sebavedomá až do krajnosti. Dokonca aj keď sa chystá ospravedlniť. Vždy sa pri tom cítim taká bezmocná. Na druhej strane Costa berie ospravedlnenie ako nástroj, ktorý ho katapultuje vyššie v spoločenskej hierarchii. Už teraz sa zdá byť úplne iným druhom ako jeho rovesníci.

Prekrižim si ruky na hrudi a ako zvyčajne ignorujem všetko, čo ma učili na hodinách etikety. „Áno, tomu som otvorená.“

Ani sa neusmeje. Ani sa na mňa nepozrie. Skôr sa díva priamo cezo mňa. „Ospravedlňujem sa, že som pochyboval o vašej totožnosti. Bez podložených dôvodov som si myslel, že budete... iná.“

Za normálnych okolností by som sa spýtala, kto mu čo povedal, ale potrebujem ukončiť náš rozhovor a utiecť, kým ma moje ústa nedostanú do ďalších problémov. Existuje dôvod, prečo si do nich osemdesiat percent času dávam niečo chrumkavé. Navyše sa nemôžem priamo pozeráť na toho muža bez toho, aby som mala pocit, že mám nohy vyrobené z instantného pudingu. Nepáči sa mi, aká som z neho malátna. Ani to, ako mi pokožka sčervenala všade tam, kde spočinul jeho pohľad.

„Hm, iste. To je v poriadku. Stáva sa to najlepším z nás. Užite si večer.“ Po týchto slovách sa vrátim k svojmu stolu.

Oco našťastie prežíva večeru v skvelej nálade a rozpráva sa o obchode so svojimi priateľmi. Barbara zrejme nenaplnila svoje hrozby, že mu to povie, pretože krátko po štvrtom predjedle mi povolí tancovať.

A tak tancujem. Najprv s Davidom z kostola. Potom s Jamesom zo strednej školy. A nakoniec s Haroldom, ktorý býva o jednu ulicu ďalej. Točia ma, zakláňajú ma na pár centimetrov od mramorovej podlahy, a dokonca ma nechajú viesť niekoľko valčíkov. Celkovo si takmer

obnovím presvedčenie, že večer je úspešný. Až kým ku mne Harold ne-skloní hlavu po skončení piesne. Chcem sa rozbehnúť k stolu, no keď sa otočím, stojí predou mnou Romeo Costa ako privolaný démon. Asi dva centimetre od mojej tváre.

Matička skákavá, prečo je hriech vždy taký lákavý?

„Pán Costa.“ Položím si ruku na holú kľúčnu košť. „Prepáčte, mám závrat a som vyčerpaná. Už nemôžem ďalej tan...“

„Budem viesť.“ Zdvihne ma do vzduchu a začne so mnou tancovať valčík bez toho, aby som sa o to nejako pričínala.

Ahoj, varovný signál veľkosti Texasu. „Láskavo ma položte,“ požiadam ho cez stisnuté pery.

Ešte tuhšie ma zovrie okolo pása a pohltí ma obrys jeho svalov. „Láskavo prestaňte s tou dámskou maškarádou. Dokonca aj Olivia Wildeová predviedla presvedčivejšie výkony.“

Au. Jasne si spomeniem, ako som si po sledovaní filmu *Vzkriesenie démona* chcela vypichnúť oči.

„Vďaka.“ Uvoľním svaly a prinútim ho, aby udržal celú moju váhu alebo ma nechal ochabnutú na mramorovej podlahe. „Byť váženým členom spoločnosti je naozaj vyčerpávajúce.“

„Prišli ste k môjmu stolu iba po pečivo, však?“

Asi každé iné dievča by to odhodlane zaprelo. Tak sa to však stalo a páči sa mi predstava, že sa dozvie, že nie je pre mňa hlavným lákadlom.

„Áno.“

„Boli veľkolepé.“

Ponad plece sa pozriem na stôl. „Zostalo tam pár kúskov.“

„Ste veľmi vnímavá, slečna Townsendová.“ Zatočí sa so mnou s desivou obratnosťou súťažného tanečníka spoločenských tancov. Nie som si istá, či mi je nevoľno preto, lebo sa zatočil príliš rýchlo, alebo preto, lebo som v jeho náručí. „Nepredpokladám, že by ste mali záujem dať si k nim aj šampanské. S Oliverom sme práve otvorili fľašu Cristal Brut Millénium Cuvée.“

Jedna fľaša stojí trinásťtisíc dolárov. *Samozrejme*, že by som si dala. Snažím sa prispôsobiť jeho nevýraznému tónu. „Práveže si myslím, že pohár šampanského skvelo dopĺňa pečivo z krehkého cesta.“

Nepohne ani brvou a tvári sa nezaujato. Bože, čo by som musela spraviť, aby sa usmial?

Iba letmo si uvedomujem, že nás sledujú ľudia. Postrehla som, že pán Costa netancoval s nikým iným ako so mnou. To ma znepokojuje. Savannah a Emilie síce spomínali, že si sem neprišiel hľadať manželku, ale tiež mi obe ešte v škôlke tvrdili, že hnedé kravy dávajú čokoládové mlieko. Zjavne nie sú najspoľahlivejším zdrojom informácií.

Odkášľem si. „Niečo by ste mali vedieť.“ Zahľadí sa na mňa svojimi anglickými mrazivými očami a jeho výraz mi napovedá, že neexistuje nič, čo by som ja vedela a on nie. „Som zasnúbená, takže ak ma chcete spoznať...“

„Spoznať vás je posledný z mojich úmyslov.“ Keď prehovorí, prvýkrát si všimnem malú guľôčku žuvačky rozdrvenú medzi jeho rezákmi. Podľa vône je mäťová.

„Vďakabohu.“ Uvoľním sa a ponorím sa do valčíka. „Nerada odmietam ľudí. Nie je to zdvorilé.“

Nebola som práve nadšená z myšlienky, že sa vydám za Madisona Lichta, ale ani sa mi neštítala. Poznám ho celý život. Ako jediné dieťa otcovho spolubývajúceho z vysokej školy chodí domov počas sviatkov a na príležitostné večierky. Všetko na ňom je primerané – je adekvátne príťažlivý, priemerne bohatý, akurát vychovaný. Toleruje však moje výstrednosti. Okrem toho je odo mňa o osem rokov starší, čo mu dodáva šmrnc skúseného svetáka. Boli sme na dvoch rande, na ktorých mi dal jasne najavo, že ma nechá žiť si život podľa mojich predstáv. Medzi rozhodnutými pármí v Chapel Falls je to rarita.

Romeo Costa na mňa hľadá, akoby som bola horiace hovienko na jeho prahu, ktoré musí zašliapnuť. „Kedy bude svadba?“ Jeho hlas znie ako výsmech starostlivo zabalený do zamatu.

„Nemám potuchy. Asi keď skončím školu.“

„Čo študujete?“

„Anglickú literatúru na Emory.“

„Kedy máte promócie?“

„Hneď ako prestanem prepadať z predmetov?“

Na perách sa mu objaví trpký úsmev, akoby si uvedomil, že ho to má pobaviť. „Ako sa vám tam páči?“

„Nepáči.“

„Čo máte rada okrem pečiva z krehkého cesta?“ Zdá sa, že ma zabáva iba preto, aby som neodišla.

Netuším prečo. Nevyzzerá, že by si moju spoločnosť až tak veľmi užíval. Napriek tomu sa nad tým úprimne zamyslím, keďže sa nemusím sústrediť na tanečné kroky. Všetku prácu robí za mňa.

„Knihy. Dážď. Knižnice. Nočnú jazdu osamote s mojím obľúbeným playlistom v pozadí. Cestovanie – hlavne kvôli jedlu. No aj historické veci sú v pohode.“

Chapel Falls ma pozná ako dievča, ktoré trávi dni vymieňaním otcových peňazí za luxusné tašky, navštevovaním nóbl reštaurácií a zháňaním každého slušného románu v kníhkupectve Bible Belt. Je všeobecne známe, že nemám žiadne hodnotné ambície.

Klebety však nie sú úplne správne. Mám jednu tajnú túžbu, na ktorú, žiaľ, potrebujem muža, aby mi ju splnil. Viac než čokoľvek iné chcem byť matkou.

Zdá sa mi to také jednoduché. Aj dosiahnuteľné. No predsa dopracovať sa do takéhoto cieľa vyžaduje dôležité kroky, z ktorých som nikdy ani jeden nedosiahla v zapadnutom Chapel Falls.

„Ste veľmi úprimná.“ Nepovie to spôsobom, ako by išlo o dobrú vlastnosť.

„Ste veľmi zvedavý.“ Dovolím mu, aby ma zaklonil, aj keď sa pri tom priblížime. „Čo sa páči vám?“ spýtam sa po chvíli zo zdvorilosti.

„Zopár vecí.“ Otáča nás v rýchlych kruhoch, priamo okolo Savannah s otvorenými ústami. „Peniaze. Moc. Vojna.“

„Vojna?“ zakokcem sa.

„Vojna,“ potvrdí. „Je to výnosný biznis. Aj stabilný. Vo svete vždy prebieha nejaká vojna alebo sa na ňu krajiny pripravujú. Je to výnimočné.“

„Možno pre politikov. Nie však pre ľudí, ktorí trpia. Deti, ktoré sa od strachu pocikajú do postele. Obete, rodiny, ľudia zasiahnutí...“

„Ste vždy taká teatrálna, alebo ste si tento prejav šetrili špeciálne pre mňa?“

Chvíľu zostanem v nemom úžase, no následne odvetím: „Iba pre vás. Dúfam, že sa vďaka tomu budete cítiť výnimočne.“

Praskne bublinu zo žuvačky. Ako pravý džentlmen. Iba žeby nie. „O desať minút za mnou prídte do záhonov s ružami.“ *Každý* vie, čo sa robí v ružových záhonoch.

Stisnem pery. Nebol tu posledných päť minút alebo čo?

„Práve som vám povedala, že som zasnúbená.“

„Ešte nie ste vydatá,“ opraví ma a opäť ma zakloní. Predvádza sa. „Toto je vaše posledné vyhodenie si z kopýtka pred tým, ako vstúpíte do chomúta. Vaša chvíľa slabosti, kým nie je príliš neskoro na to skúsiť niečo nové.“

„No... vôbec vás nemám rada.“

„Nemusíte ma mať rada, aby ste sa so mnou cítili príjemne.“

Otočím hlavu, zahľadím sa naňho a zreničky mi divoko pobehujú sem a tam. „Čo presne mi ponúkate?“

„Úľavu od tejto otupujúcej udalosti.“ Ďalšia otočka. Ďalší záklon. Alebo to možno je iba tým rozhovorom. Hlas má tichý a vyrovnaný. „Zaručujem vám plnú diskretnosť. Desať minút. Prinesiem pečivo z krehkého cesta a šampanské. Jediné, čo si musíte doniesť, ste vy sama. Vlastne...“ Odmlčí sa a prezrie si ma. „Neprekážalo by mi, keby ste si svoju osobnosť odložili pri stole.“ Po týchto slovách sa odo mňa odtrhne uprostred tanca a nechá ma na tanečnom parkete.

V hlave mi víria myšlienky, keď sa pozerám na jeho vzdalujúci sa chrbát. Nechápem, čo sa práve stalo. Ponúkol mi jednorazovku? Zdá sa, že ho náš rozhovor vydesil. No možno to je iba jeho štandardné nastavenie.

Ľadový, zdržanlivý a ľahostajný.

Jedna moja časť si myslí, že by som mala prijať jeho ponuku. Samozrejme, nie úplne. Šetrím si panenstvo. Obchytávanie v tme by však nikomu nezaškodilo. Madison aj tak iba sedí doma a dáva dokopy náš spoločný fotoalbum.

S istotou viem, že chodí po celom D. C. a užíva si krátke románičky s modelkami a prominentnými ženami. Moja kamarátka Hayleigh býva oproti nemu a hovorí mi o ženách, ktoré prichádzajú a odchádzajú z jeho bytu.

Teda, my ani nie sme poriadne spolu. Raz za mesiac si zavoláme, aby sme sa „spoznali“, na žiadosť našich rodičov, ale to je všetko.

Muž ako Romeo Costa je udalosťou, ktorá sa ponúkne iba raz za život. Mala by som to využiť. Využiť jeho. A možno by ma mohol naučiť pár trikov. Niečo, čím by som zapôsobiла na Madisona.

Okrem toho... sľúbil mi pečivo.

Len čo sa ocko otočí, aby sa porozprával s pánom Goldbergom, rozbehnem sa k toaletám. Stisnem okraj vápencového umývadla so zlatými škvrnami, až mi zbeľujú hánky, a žmurkám na svoj odraz v zrkadle.

Pôjde iba o pár bozkov.

Už si to robila s mnohými chlapcami.

Je taký nový, dospelý a sofistikovaný, že mi takmer neprekáža, že je vyslovene drzý. Povedzme si pravdu – ani pán Darcy nebol až do posledných dvadsiatich percent knihy práve hodný obdivu.

„Nič zlé sa nestane,“ ubezpečujem svoj odraz. „Nič.“

Za sebou začujem spláchnutie toalety. Emilie vyjde z kabínky a zamračí sa, keď sa postaví vedľa mňa, aby si umyla ruky. „Dala si si to isté, čo ten čašník ponúkol tvojej sestre?“ Chrbát namydlenej ruky zdvihne k môjmu čelu. „Rozprávaš sa sama so sebou.“

Vyhnem sa jej dotyku. „Hej, Em, stretla si Romea Costu?“

Uškľabí sa. „On a von Bismarck sú hlavné atrakcie večera. Vždy ich obklopuje kopa ľudí. Nemohla som si toho chlapa ani odfotiť. Videla som ťa s ním tancovať. Ty máš teda šťastie. Za takú príležitosť by som aj zabíjala.“

Unikne zo mňa bezstarostný smiech.

„Kam ideš?“ volá za mnou.

Urobiť niečo divoké.